

HAASTIGE SPOED

JULIE
HASTRUP

REBEKKA HOLM 3

NORTH AUDIO PUBLISHING

Julie Hastrup

Haastige spoed

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

North Audio Publishing

Van Julie Hastrup verschenen:

Rebekka Holm-serie:

Het bloed kruipt (1)

Oog om oog (2)

Voor Morten

JULI

‘Sofie, blijf in de buurt. We gaan zo eten.’

Mama’s stem dwarrelt door de frisse lucht en vliegt Sofie voorbij, die zo hard loopt als ze maar kan, naar de steile met gras bedekte heuvel. Sofie negeert de stem, ze wil niet omdraaien, ze wil de heuvel op, en ze haakt haar vingers stevig in het grove net en zwaait haar lichaam naar de top. Ze heeft zich wekenlang op het uitstapje naar de natuurspeelplaats verheugd, ze hebben het een aantal keer moeten uitstellen vanwege de regen, en zelfs al is oom Bo niet op komen dagen terwijl hij dat wel had beloofd, ze voelt de spanning onder haar huid prikken. ‘Fie, Fie...’ Ze hoort de stem van haar kleine broertje ergens in de mensenmenigte onder zich en ze houdt heel even stil. Anders neemt ze hem altijd op sleeptouw, dat verwachten de grote mensen van haar. Maar ze wil niet. Vandaag niet. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het scherpe licht, sluit ze een seconde, snuift de geuren op: het sappige gras, de stank van zweet en barbecue, en de geluiden: een gezoem van kinderstemmen, sporadisch uitgelaten gegil, een blaffende hond. Even later is ze boven, buiten adem en trots. Ze tuurt over het gebied, het lijkt wel alsof ze op de top van de wereld staat en onder haar beweegt de kudde mensen, voornamelijk kinderen, als spitse, gekleurde golfjes. Haar blik valt op haar broertje in de mensenmenigte, herkenbaar aan het blonde haar dat alle kanten op wijst, de iets te strakke korte broek. Hij staat verloren in een grote groep kinderen, het blozende gezicht draait eerst de ene kant op, dan de andere, hij speurt overduidelijk nog naar haar in het gewoel. Ze voelt de drang om hem tegen het geduw en getrek van de kinderen te beschermen, zoals ze hem ook beschermt tegen de eindeloze ruzies thuis, het verdrietige gezicht van mama, en vooral tegen de heftige woede-uitbarstingen van Steffen, waarvan de muren in de flat uren later nog natrillen. Sofie wil net naar beneden rennen als ze ziet dat haar broertje uit haar gezichtsveld is verdwenen en de opluchting golft door haar lichaam. Wat zal

ze met al die vrije tijd doen? denkt ze terwijl ze energiek op de zachte kauwgum met aardbeismaak kauwt, haar lievelings. Ze stopt haar hand in haar zak, knijpt de bankbiljetten in haar vuist fijn. Ze heeft nu geld, meer dan haar vriendinnen, en ze heeft het makkelijk verdiend. Niemand heeft er iets van gemerkt, het is haar geheim. Hún geheim. Ze blaast een grote bel, de kauwgumbel ontnemt haar een paar tellen het zicht, voor die met een plofje uit elkaar knapt.

Ze loopt langzaam de andere kant van de heuvel af, een paar grote jongens zijn met ontbloot bovenlijf aan het volleyballen op het gras, hun spieren golven levendig onder hun bruinverbrande huid. Ze ziet haar familie een eindje verderop, haar moeder zit op haar knieën het eten uit te pakken, Steffen rommelt met de barbecue. Hij ziet er vanaf hier klein uit. Stel dat hij, nu hij zo klein is, uit zijn slof schoot. Dan kon ze hem doodeenvoudig in haar hand fijnknijpen, hem pletten. Ze glimlacht kort bij de gedachte.

‘Aan de kant.’ Sofie krijgt een duw in haar rug en draait zich om. Een jongen van haar leeftijd kijkt haar uitdagend aan en ze ziet sterretjes voor haar ogen van woede. Ze wil met rust gelaten worden, ze wil niet gestoord worden. De jongen wringt zich langs haar met een hooghartige grijns op zijn gezicht en ze heeft zin om hem op zijn gestreepte rug te slaan, maar dat doet ze niet. Ze durft niet. In plaats daarvan balt ze haar vuisten zo stevig dat de bankbiljetten vochtig worden in haar handpalm, en ze wacht tot hij weg is.

De zon brandt, groot en geel. Sofie voelt dat ze te veel kleren aan heeft, het zweet druppelt van haar nek naar beneden. Ze doet de trui met lange mouwen uit, bindt die om haar middel. Ze bekijkt zichzelf, haar tengere borstkas en buik, die een beetje over de rand van haar jeansrok hangt, een klein beetje zacht. Maria heeft altijd het meest geluk. Sofie blijft even bij de gedachte aan haar beste vriendin hangen. Ze lopen vaak arm in arm over het schoolplein, maar soms negeert Maria haar en dan moet ze in haar eentje rondlopen, terwijl Maria met een van de andere meisjes speelt.

Haar blik valt op een dichtbegroeid gebied langs de weg. Ze loopt over een paar houten planken naar binnen en wordt dan omringd door aarden heuvels, overal dikke struiken en hoge bomen. Het lijkt wel een klein bos. Dicht bij het hek aan de kant van de weg staat een nog niet afgebouwde hut. Ze glimlacht lichtjes, kijkt om zich heen. Er is niemand, geen lawaaiërende kinderen. Hier kan ze in alle rust zitten. Ze breekt een tak af, loopt een tijdje door het gras en prikt met de tak in de grond. Ze besluit dat ze de hut wil afbouwen, ze wil het echt heel mooi maken. Ze verzamelt takken met bladeren eraan, grote, sappig groene bladeren. Ze is alleen, ze heeft dit allemaal voor zich alleen, en een plots geluksgevoel overspoelt haar, het borrelt in haar maag als frisdrank. Ze bouwt energiek verder aan de hut, die steeds meer vorm krijgt, het dak rijst groen op, het lijkt op een dak uit het geschiedenisboek op school. Ze zweet verschrikkelijk, ze is buiten adem, veegt met een puntje van haar hemd haar gezicht af. Was ze maar aan het strand, dan kon ze de zee in, maar daar hebben mama en Steffen geen zin in. Het is veel te ver, zeggen ze. Maria zwemt nu ongetwijfeld in zee. Sofie weet dat ze naar het buitenland op vakantie ging, Spanje was het vast, en ze ging erheen in een vliegtuig. Sofie snuift, terwijl ze zich iets bij 'het buitenland' probeert voor te stellen. Maria is daar al eerder geweest, het is iets met zwembaden, palmbomen en veel ijs als toetje. Maria heeft geluk.

Ze hoort een schrapend geluid en draait haar hoofd. Op straat is een auto gestopt, en daardoor aarzelt ze een paar tellen, voor ze weer verder gaat met de hut. Ze heeft aan de ene kant een kijkgaatje gemaakt en heel even zou ze willen dat haar broertje hier was om haar werk te bewonderen, of nog beter, Maria, maar er is niemand. Ze overweegt om haar moeder op te halen, meer geeft het idee snuivend op. Het prikt in haar ogen als ze eraan denkt hoe alles thuis gaat, en ze duwt die gedachten snel weg. De hut is bijna klaar, het is mooi geworden. Het is een kasteel, een prachtig kasteel, waar niemand schreeuwt. Ze heeft haar eigen

bond die haar constant volgt, en ze kan zijn vochtige snuit bijna tegen haar blote benen voelen. Nu kan ze eten gaan zoeken en spelen dat ze...

Opeens krijgt ze het koud, de hoge bomen boven haar lijken donker en dreigend, met lange, zwarte takkenarmen die naar haar uithalen. Ze duikt in elkaar, wil net haar trui weer aantrekken als een donkere schaduw in haar blikveld verschijnt en ze snel opkijkt. Hij staart naar haar en op het moment dat ze zijn blik ontmoet weet ze dat er iets verschrikkelijk mis is.

*

Saved by the bell. Rebekka kon zich niet herinneren dat ze ooit dankbaarder was geweest dat de telefoon overging. Ze lag op de bank met Michael en haar slechte geweten moest van haar gezicht te lezen zijn. Ze hadden elkaar drie weken geleden nog gezien en toch was het haar gelukt om met een ander, Niclas, een Zweedse collega, de koffer in te duiken toen deze voor een kort verblijf in Denemarken was. Ze was geschrokken van zichzelf – niet in de laatste plaats omdat het zo goed voelde toen ze het deed – dat ze het lastig vond om er spijt van te hebben. Ze vond de rinkelende mobiel in de vensterbank en zag dat het haar baas Henrik Brodersen was. Ze kon nauwelijks hallo zeggen voor hij losbarstte: ‘Rebekka? Ben je daar? Er is een kind verdwenen...’

Een kind. Rebekka voelde dat haar hart sneller begon te kloppen.

‘Een meisje van negen. Sofie Kyhn Larsen. Ze is vandaag verdwenen van de natuurspeelplaats in het Valbypark. Dat is bij jou om de hoek.’

‘Ja, ik ken het, maar ik moet toegeven dat ik er nog nooit ben geweest. Wanneer is ze voor het laatst gezien?’

‘We weten het precieze tijdstip niet. Het gezin – moeder, stiefvader, grote broer en klein broertje – en een ouder echtpaar dat